

Førstehjælp til Landsforeningen for Rentolin-ramte

Formanden har brugt over 400.000 kr. af egen lomme, og nu er opsparingen væk og kræfterne ved at slippe op. "Hjælp os", lyder bønnen fra Ellen-Margrete Christensen og en af de andre drivkræfter i foreningen Allan Schmidt fra Odense

Af redaktør Joan Grønning

"Hver eneste dag siden 1998 har Rentolin været en del af min hverdag. Enten i form af mine egne problemer, eller ved de mange hundrede samtaler jeg har haft med andre Rentolin-ramte. Nu bliver jeg snart 73 år, min opsparing er væk og jeg har brug for hjælp fra andre steder, hvis jeg skal blive ved med at kæmpe".

Ordene er Ellen-Margrete Christensens. Som så mange gange før sidder hun og næstformand Allan Schmidt i Ellen-Margretes lille låne-hus/lejlighed ved det lånte køkkenbord og på de lånte stole. Ligesom de fleste andre Rentolin-ramte fik hun i sin tid besked på at forlade det Rentolin-forgiftede hjem uden at tage så meget som en bog eller et stykke tøj med. Det var i 1998, og siden har hun været 'motoren' i foreningens arbejde. Hun har skrevet breve til Miljøstyrelsen, Miljøministeriet, medier og mange andre. Hun har af egen lomme købt konvolutter og frimærker, kopieret sagsakter,

Her ved køkkenbordet i Ellen-Margretes køkken i lånehuset, har hun og Allan sammen med Allans kone Eva skrevet mange breve til både medier og politikere for at råbe dem op, så de kan gå ind i Rentolin-sagen.

taget toget til møder i Folketinget og betalt for diverse miljøundersøgelser af husene.

Menneskelig nedtur

"Havde det ikke været for Ellen-Margrete og hendes opbakning, ville jeg og min kone Eva for længst have opgivet alt. Vores liv er ødelagt, men hun har holdt os i gang og hjulpet os, når humøret var nede," siger 52-årige Allan, der arbejder som vicevært, men som siden han og familien smurte Rentolin på loftet i deres hus efter råd fra et lokalt byggemarked, har været meget syg af det.

